

viklet sig saaledes, at man ikke har haft noget synderligt Tilgodehavende hos Nabo-bankerne, og følgelig er de Regler, som indførtes i 1915, en Lettelse, men en Lettelse, som de ændrede Omsætningsforhold gør det naturligt, jeg kan gerne sige: paa-krævet fremdeles at opretholde, indtil man faar at se, om Forholdene glider over i en saadan Gænge, at der kan være Grund til at vende tilbage til de tidligere Regler. Jeg har derfor foreslaaet at forlænge Bestemmelserne i Loven af 1915, og for at tilvejebringe Ro og Tryghed i Bankens Dispositioner, syntes det mig ønskeligt at forlænge Loven indtil Oktrojens Udløb i 1938. Men i Folketinget har man ment det rigtigere at indskrænke Lovens Gyldighed til Aaret 1925, og de Betragtninger, der fremførtes herfor, kan jeg ikke underkende en vis Berettigelse, forsaavidt det naturligvis i Øjeblikket er vanskeligt at se, hvorledes Forholdene vil stille sig et længere Aaremaal ud i Tiden.

Samtidig med, at man i 1915 indrømmede Nationalbanken denne Modifikation i Dækningsreglerne, blev det fastsat, at hvis Seddeludstedelsen skulde vise sig at overskride de Dækningsregler, der indeholdtes i Loven af 1907, skulde der af det Beløb, hvormed Seddelcirkulationen maatte overskride det i Loven af 1907 tilladte, svares en Afgift til Staten, der skulde beregnes efter en Rentesats af $1\frac{1}{3}$ pCt. under Nationalbankens Diskonto. At de ændrede Regler ikke har medført Misbrug fra Bankens Side, fremgaar deraf, at denne Bestemmelse om Afgiftsbetaling kun har været effektiv en eneste Gang, nemlig i September—Oktober i Fjor, da der for en kort Stund var et højere Seddelbeløb i Omløb, end Loven af 1907 hjemler. Ogsaa paa dette Punkt har man i Folketinget ønsket, at der skulde ske en Ændring saaledes, at saafremt Nationalbanken kommer til at svare Afgift paa Grund af denne Bestemmelse, skal Rentefoden $1\frac{1}{3}$ pCt. under Diskontoen kun være gældende for den første Maaned, medens der for de paafølgende Maaneder skal betales efter en Rentefod, der kun er 1 pCt. under Diskontoen, altsaa noget højere.

Dette er Lovforslagets væsentligste Bestemmelser, og jeg finder ikke Anledning til i dette Øjeblik nærmere at gaa i En-

keltheder, som let vil tilegnes ved en Gennemlæsning af Lovforslaget. Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den her foreliggende Skikkelse.

Dalsgaard: Det foreliggende Lovforslag er blevet ændret i det andet høje Ting og derefter, saa vidt jeg ved — jeg har ikke set Forhandlingerne fra Folketinget endnu — vedtaget enstemmigt. Som det nu foreligger, kan jeg give det min Stemme, hvad jeg vanskeligt vilde have kunnet gøre, hvis det ikke var blevet ændret. Men jeg skal ikke tilbageholde en Beregning om, at jeg ser ikke rettere, end at der ved Behandlingen i det andet høje Ting er kommet en lille Ukorrekthed ind i Bestemmelserne om, hvordan den Beregning skal udføres, der skal være Grundlaget for den maanedlige Afgift, som det eventuelt vil blive paalagt Banken at udrede til Statskassen. Jeg tror imidlertid ikke, det kan gøre noget for Lovens Forstaaelse. Jeg tror derfor ikke, det er nødvendigt at ændre Loven af den Grund. Jeg finder derfor ingen Anledning til at opholde det høje Tings Tid med en nærmere Paavisning af, hvori denne lille Ukorrekthed efter min Mening bestaar. Jeg maa ogsaa tilføje, det er muligt, at jeg ser fejl.

Var Lovforslaget, som sagt, ikke blevet ændret i det andet høje Ting, vilde jeg vanskelig kunne have stemt for det. Jeg kunde ikke have billiget, at Loven skulde vare til 1938, uden at Afgiften til Staten blev sat væsentlig op. Jeg vilde ogsaa have fundet det urigtigt at lade Loven gælde til 1925, som det nu foreslaas, dersom der ikke var givet Staten Udsigt til at faa et Vederlag derfor. Jeg erkender, at ved Forudsætningerne for Statslaanet i Foraaret var vi moralsk bundet til at forlænge Bankens Dækningsregler til 1922; men nu foreslaas der 1925, altsaa 3 Aar længere. Jeg vilde ikke have fundet dette rigtigt, hvis der ikke var givet Statskassen Udsigt til at faa noget Vederlag derfor. Jeg tror nemlig, at med de nuværende Dækningsregler og efter det Omfang, Seddelomsætningen har faaet, er Bankens Afgift til Staten alt for lille. Den højtærede Mini-